

TAJEMNÁ MINULOST

KAREL VÁCLAV KUPKA

Text © Karel Václav Kupka, 2014

Návrh obálky © Lukáš Vik, 2014

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2014

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-30-2 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-31-9 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-32-6 (PDF)

E-knihu vydal: Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Tajemná minulost

Byl nádherný jarní den a z petřínských sadů se linula omamná vůně kvetoucích šeříků. Na lavičkách okolo sochy Karla Hynka Máchy se choulilo k sobě několik dvojic, které se nenechávaly vyrušit ani procesím kolemjdoucích pražanů, kteří využívali první den měsíce května roku 2006. Ivan Řádek se rozvaloval na lavičce opodál mileneckých dvojic a se zavřenýma očima proti slunci uvažoval, jakým způsobem tak nádherný den zakončit. Napadalo jej mnoho způsobů. Nejjednodušší by byl závěr v hospodě U Fredyho, kde by se jistě našlo několik kamarádů, kteří by se s ním rádi opili. Potom si vzpomněl na Janu s Olinou, které by jistě nepohrdly jeho společností, protože si to rády rozdávaly ve třech. Nakonec zavrhl všechny hříšné myšlenky a rozhodl se projít historickou část Prahy se svým fotoaparátem a zkusit ulovit nějaký pikantní záběr pro bulvární tisk. Jako novinář na volné noze nepodléhal příkazům šéfredaktorů a mohl si fotit a psát o čemkoli, o co byl momentálně zájem. Jistěže už také několikrát narazil, ale to bylo něco, co jej na jeho práci přitahovalo a dávalo mu pocit svobody. Proto by svůj bohémský život nevyměnil za nic na světě. Protože bylo před parlamentními volbami, tak si jednotlivé politické strany a občanská sdružení

neodpustily pořádat na různých místech Prahy svá předvolební setkání s potencionálními voliči. Také mnoho známých tváří z řad umělců se na těchto setkáních předvádělo, aby po volbách pro ně zbyl nějaký štek v televizních pořadech nebo na stránkách novin a časopisů. Tyto argumenty rozhodly, že se zvedl ze své lavičky, aby uvolnil místo dalším chtivým milencům a vydal se světem na Pohořelec, aby v okolí Pražského hradu ulovil nějaké zajímavé záběry. Když procházel podloubím k Hradčanskému náměstí, tak se zastavoval v místních hospůdkách, ve kterých hledal inspiraci pro svůj budoucí článek. Když tu najednou uslyšel z kouta jedné putyky hlasitý hovor. Nakoukl dovnitř a v rohu místnosti seděli dva vlasatí chlápci v jeho věku a i přes svůj značně podroušený stav stále o něčem diskutovali. Ne že by to bylo něco mimořádného, ale hlas zády sedícího mladíka mu někoho připomenul, koho už neviděl řádku let. Posadil se k volnému stolku, objednal si pivo a snažil si vzpomenout, koho mu ten hlas připomíná. Diskuze byla vedena o politice a nadcházejících volbách. Z jejich hovoru bylo jisté, že se nacházejí každý na jiné straně barikády a snaží se jeden druhého přesvědčit o své pravdě. Vtom se známý hlas otočil na číšníka a Ivanovi z profilu

připomněl jeho nejlepšího kamaráda ze základky, Jirku Dohnala. Byl sice o rok starší, ale protože byl narozený v říjnu, tak nastoupil až o rok později.

Ivan kývnul na číšníka a ten ihned přiběhl k jeho stolku.

„Budete si přát?“ zeptal se servilně a čekal na odpověď. Ivan mu naznačil, že se ho chce na něco důvěrného zeptat a číšník okamžitě sklonil hlavu a byl samé ucho.

„Neznáte náhodou toho dlouhovlasého chlapíka, co sedí zády u stolku v rohu?“ a očima naznačil svůj zájem.

Číšník se na Ivana zkoumavě podíval a nenápadně se zeptal. „Jste od policie?“

Ten se jen rozesmál a odpověděl. „Vidím, že je máte taky rád jak osinu v prdeli. Já jsem novinář a tenhle chlapík mi někoho připomíná.“

Číšník naznačil, že chápe můj zájem a řekl: „To je pan inženýr Jirka Dohnal. Moc fajnový host, co vždycky dává slušné dýško.“

„Tak je to on,“ řekl jakoby pro sebe Ivan a zasunul do dlaně číšníkovi padesátikorunu za informaci. Ten jen mrkl do dlaně a uznale pokýval hlavou za ohodnocení své služby a nenápadně zmizel za výčepem.

Ivan se zaměřil na stůl, u kterého Jiří rozváděl své teorie o volebních preferencích a snažil se přesvědčit svého spolustolovníka o jejich reálném základě. Zvedl se a nenápadně se přiblížil k jejich stolu a schválně, aby to bylo slyšet, tak řekl, jakoby sám pro sebe.

„To jsou kecy, všechno je jinak.“ Jirka se prudce otočil po hlase, aby si prohlédl toho oportunistu. Uviděl vysokého chlápka, který mu silně někoho připomínal a rychle si nemohl vzpomenout koho. Ivan se první moment bavil jeho udiveným výrazem, který jasně naznačoval jeho myšlenkový pochod. Potom mu klidně řekl.

„Přestaň už znásilňovat ten svůj močák, jsem to skutečně já!“ vtom Jiří vyskočil jako na gumě a nevěřicně vykřikl.

„Kurva, to není možné! Jsi to skutečně ty, Ivane?“ „Bingo, vyhrál jsi.“ Roztáhl náruč a čekal na jeho reakci. Ten vystartoval k němu a chlapisky se objali, jako kdysi Husák s Brežněvem.

„To není možné, že se potkáváme po téměř patnácti letech a málem jsme se nepoznali.“ „To jsem se tak změnil?“ zeptal se Ivan a začal se otáčet jako nějaká modelka.

„Ale hovno,“ odpověděl Jirka. „Jenom si tě pořád představuju v těch proužkovaných kraťasech a

minimálně o půl hlavy menšího než jsem byl já. Teď máš minimálně o deset čísel víc a po kráťasech ani stopa.“ Vzal Ivana kolem ramen a otočil se na svého spolustolovníka. „Toto je můj nejlepší kamarád z dětství Ivan Řádek.“

„Ondřej Zlámal“ představil se podsaditý čtyřicátník a napřáhl pravici k Ivanovi. Jiří jenom dodal, že pracují ve stejném ústavu a pravidelně spolu chodí na pivo do této hospody. Ivan si přisedl k jejich stolu a číšník mu okamžitě přinesl jeho pivo. Jiří jej pohotově zadržel a furiantsky prohlásil.

„Pane hostinský, přineste nám tři myslivce, ať si můžeme tady s kamarádem, připít na shledání po tolika letech.“ Za chvíli byl zpět s třemi velkými panáky a s mírnou úklonou je postavil před ně. Jiří se chopil štamprle jako první a vyzval oba spolustolovníky, aby jej následovali. Ti se vůbec nerozpakovali a po přituknutí všichni do sebe kopli myslivce na ex. Zapili je pivem a než si Jiří stačil utřít pěnu z vousů, tak se Ivan otočil na číšníka a zavolal. „Pane hostinský, ještě jednou dokola na mě!“ Ten byl v mžiku u jejich stolu a nesl na tácku Ivanovu objednávku, jakoby na ni už čekal. Jiří se na něj udiveně podíval, jakoby nevěřil svým uším.

„Co se divíš?“ zeptal se jej Ivan. „Vždyť chlapi mají dvě nohy, tak na zdraví!“ a pozvedl donesenou skleničku.

„To se mylíš, příteli,“ dodal Ondřej, který doposud jen mlčel. „Chlap má tři nohy, i když ta třetí je poněkud menší, ale za to důležitější. Pane hostinský, doneste to ještě jednou na mě, ať to máme kompletní,“ zavolal na číšníka, který bleskově zareagoval.

„Tak se mi zdá, pánové, že se dneska chcete malinko ožrat,“ prohlásil přísně Jiří a pohledem zpražil oba kamarády.

„Máš snad proti tomu něco nebo tě doma čeká stíhačka, před kterou budeš dýchat do balónku a potom klečet na hrachu?“ zeptal se jej poťouchle Ivan.

„Jebe ti?“ ohradil se Jiří. „Já jsem volný jako pták a nikdo mi nebude předepisovat, kolik piv a kořalky můžu vypít. Pamatuj si, že svoboda v této zemi je nedotknutelná a pravda s láskou vždy zvítězí nad lží a nenávistí.“ Uchopil skleničku a do dna ji naráz vyprázdnil. Ivan na něj hleděl s obdivem, jak kořalku zapíjí půllitrem piva a dodal.

„Tak teda, kurva, promiň, měl jsem takový pocit, že máš svoji budoucnost už dopředu vyřešenou a nalajnovanou.“ Jiří se rozesmál na celé kolo.

„Ty sis, Ivane, opravdu myslel, že jsem takový kokot, abych každý den chrápal se stejnou ženskou a jednou měsíčně udělal stojku za poskytnuté sexuální služby? Tak špatně jsem ještě nedopadl na rozdíl od zde přítomného Ondřeje, který už tři roky máchá posrané plíny.“

„No dovol,“ ohradil se Ondřej. „Moji Marušku znáš a víš, že to není žádná kráva, která by mi zakazovala chodit do hospody.“

„Tak promiň, že jsem tě uvedl jako příklad, ale nikdo jiný mě zrovna nenapadl. Já vím, že tvoje Maruška ti toleruje občasné návštěvy hospody v mé společnosti, ale to je jako souložení na povel. Nemůžeš se sebrat, kdykoliv se ti zamane a vypadnout z baráku. Ale má to i své výhody, že když přijdeš domů, tak na tebe někdo čeká a máš si s kým povykládat. Někdy nevím, kdo z nás je na tom hůř. Ale takový je život a každý si jej žije po svém.“ Chopil se nově doneseného püllitru a zhluboka se napil, čímž ukončil svůj monolog.

„Takže my si nemůžeme nic vyčítat,“ ozval se Ivan. „Já jsem tak volný jako pták, kterého zatím nezkrotila žádná ženská a ani politická moc.“ Dopil pivo a kývl na číšníka, aby mu načepoval nové. Ondřej se podíval na hodinky a smutně pronesl. „Pánové, bylo mi ctí s vámi chlastat, ale můj čas již

vypršel. Odcházím plnit své manželské povinnosti, zatímco vy budete shánět nějaké povětrné ženštiny, které vám pomůžou uvolnit nahromaděný tlak v podbříšku. Ale pamatujte na jednu životní moudrost. Lépe sám sobě plodníkem zatřásti, nežli s ženou hampejznou obcovati.“ Položil na stůl dvousetkorunu a zvedl se k odchodu.

Jiří s Ivanem hleděli za odcházejícím kamarádem a skoro najednou řekli: „Chudák“ a rozřehtali se na celou hospodu. Jiří naznačil číšníkovi, aby donesl další piva a obrátil se na Ivana. „Tak začni. Jsem zvědavý, co jsi za tu dobu, co jsme se neviděli, na tomto světě napáchal.“ Ivan se napil piva, utřel hřbetem ruky knír a pomalu začal vyprávět.

„Já jsem se po základce náhodou dostal na umělecko-průmyslovou školu do Brna a snažil jsem se vystudovat umělecký design. Ale víš, že mě už od malička bavilo fotografování, takže jsem přešel na tento obor. Po absolvování mě nebavilo dělat umělecké fotografie. Já jsem musel jít do terénu. Momentky. To je moje parketa. A protože mi celkem šlo i psaní kolem těchto fotek, tak jsem šel studovat novinářinu a teď je ze mě fotograf – novinář, který do všeho strká čenich. Dneska se tomu říká investigativní novinář na volné noze.“

Ty nemáš žádného šéfa?“, skočil mu do řeči Jiří.

„Já jsem volný jako pták, jak v práci, tak i v soukromí. Fotím a píšu pro toho, kdo víc zaplatí. V dnešní době je to takzvaná pragmatická životní filosofie. Víš, že pragmatismus je svět, který propaguje náš nejvyšší Václav druhý zvaný zlatoústý?“ Jiří se tomu srdečně zasmál, protože takovou přezdívku měl před ním Václav první zvaný dobrotivý.

„A co ty inženýrský? Jsi na řadě“ vybídl Ivan Jiřího a dopil půllitr.

„Co já?“ začal Jiří zeširoka. „Ze základky jsem byl přijatý na slaboproud do Olomouce a po maturitě jsem šel do Prahy studovat elektrotechniku a trochu i fyziku. Teď dělám v ústavu kvantové fyziky tady v Praze. Zabývám se výzkumem fotonového záření. Je to taková zajímavá práce, kde zjišťujeme, kolik částic záření umí hmota pojmout a naopak, kolik vyzářit!!“ Ivan sice pokyvoval hlavou na důkaz, že tomu rozumí, ale toto byla pro něho španělská vesnice.

„Dobrá,“ přerušil jej náhle. „Práci máš zajímavou, ale co dál, to druhé,“ a naznačil mu rukou, co má na mysli.

„Myslíš baby? To je záležitost momentální situace a chuti. Nikdy jsem nebyl propagátorem

nějakého trvalého svazku, který ve většině případu jednoho nebo druhého zotročuje. Najít takovou ženskou, která by měla pochopení pro chlapské vrtochy a úlety, se mi ještě nepodařilo. Nechávám tomu volný průběh a když se něco naskytne, o co bych měl zájem, tak toho jednoduše využiju. Nemám žádné morální zábrany a mé vztahy nemají zpravidla žádný citový základ, ale pouze přísně racionální. Také se snažím nediskriminovat žádnou věkovou kategorii, když stojí za to.“

Napil se piva a podíval se Ivanovi do očí, aby zjistil, zda u něj neztratil nějaký morální kredit. Ivan na něj zíral jako čerstvě vyoraná myš a najednou vyhrkl.

„Kurva Jirko, vždyť ty jsi celý já“ a plácl jej dlaní po zádech. „Pane hostinský, doneste nám tady ještě dva hajné!“ zavolal furiantsky na číšníka, až se někteří hosté obrátili k jejich stolu. Číšník bleskově přinesl dva myslivce a pro jistotu s sebou přibral i dvě plzně. „To je šikovný hospodský.“ Pochválil jej Ivan, když před ně postavil s panáky i piva.

„Umřít žízni nás nenechá, ale zato by nás utrápil hlad. Máte něco na zub?“ zeptal se Ivan číšníka, který okamžitě odněkud vylovil umolousaný malý jídelní lístek. Ivan se na něj koukl a první, co mu padlo do oka, byla grilovaná vepřová žebírka

s křenem a hořčicí. Ukázal na ně prstem a obrátil se na Jiřího. Ten jenom kývl na souhlas a Ivan řekl číšníkovi. „Dvakrát, pane hostinský, a ať jsou dorůžova vypečená!“

„Služebník pánové,“ zareagoval číšník a s úklonou zmizel v kuchyni. Když se napili, tak Ivan se ujal slova.

„Já nevěřím svým vlastním očím, že ty jsi úplně stejný jako já. Asi to naše kamarádství nebylo žádná náhoda a osud si přeje, abychom v něm pokračovali až do smrti. Vždyť i já jsem takový bohém a někdy se mi zdá, že od společnosti více беру, než dávám.“

„Tak na tohle se z vysoka vyseru“, skočil mu do řeči Jiří.“

„Ty si myslíš, že ty kurvy nahoře myslí na nějakou společnost? Hovno! Všichni se snaží hrabat pod sebe a navenek se tváří jako spasitelé lidstva. Když se podíváš na ty jejich volební kampaně, tak vidíš, že je nic jiného nezajímá, než volební preference. Pro ně by slíbili národu cokoli, aby jim oblbnuté stádo hlupáků vhodilo do urny hlas. Po volbách se za sliby zavře voda a v novinách pak čteš, jak by všichni chtěli, kdyby mohli, ale ti druzí jsou proti, takže ze slibů jsou chyby.“

„Kurvy nečistě!“ zvedl püllitr a naznačil Ivanovi, ať se napije taky. „Vidím, že i po politické stránce jsi

naladěn na stejnou vlnu jako já," řekl Ivan, když si otíral knír od piva.

„Také nevěřím v jejich sliby, ale na rozdíl od tebe, já to mám spolehlivě ověřené. Jako investigativní novinář jsem osinou v prdeli všem politickým stranám a hnutím. Píšu totiž to, co vidím a nemusím se ohlížet na žádnou partajní loajalitu. Taky jsem už mnohokrát narazil, takže teď si dávám velkého majzla, abych neskončil v Orlíku. Když se začne do hovna šprtát, tak ono potom smrdí a já už po zkušenostech se státní mafií si vybírám témata, o kterých budu psát. Je mi ale jedno, který bulvár to otiskne. Už se mi několikrát stalo, že se u nás nenašel žádný bulvár, který by byl ochoten otisknout špínu, na kterou jsem přišel. Z takových článků si potom dělám svůj vlastní archiv, který já nazývám časovanou bombou.“ Jirka se rychle otočil, aby zjistil, kdo je poslouchá a dodal.

„Doufám, že tyto pičoviny nevykládáš na setkání každému. Mohlo by se ti stát, že bys přesto v té bečce skončil!“

„Nejsem kokot. Tohle víš jenom ty a já, protože před sebou jsme neměli žádná tajemství a myslím si, že to tak zůstane doposud.“ Bylo už znát, že se Ivanovi jazyk trošku zaplétá, ale stále se snažil udržovat nad sebou kontrolu. V tom jim číšník

přinesl každému na dřevěném prkénku porci krásně vypečených žebírek a ošatku čerstvého chleba.

„Tak tomu já říkám politika“, prohlásil Ivan a pustil se do jídla.

„Já zas tomu říkám obžerství“, dodal Jirka a uchopil masitou kost do ruky. Když nad tím oba zauvažovali, tak došli k názoru, že oba názvy mají hodně příbuzného.

Když dojedli, tak zjistili, že do večera zbývá ještě spousta času, tak začali uvažovat, jak s ním naložit. Ivan dal návrh: „Projdeme se po známých místech Prahy a zjistíme, kde mají různí političtí úchylové zcuk, protože na rozdíl od tebe, já žádnou pracovní dobu nemám, takže pracuji pořád.“

„No dobrá a co dál?“ zeptal se zvědavě Jiří.

„No potom bych zkusil zavolat Janě s Olinou, zda by nechtěly strávit příjemný večer se dvěma šarmantními mladými jinochy.“

„Počkej, co to máš za šterbiny?“, přerušil jej Jiří. „Doufám, že to nejsou žádné tmavší šlápoty. Do toho bych nešel. Přece nejsem magor, abych se zahazoval s kurvama nižších cenových kategorií.“

„Jsou to studentky, které si občas přivydělají na svá studia. Je pravdou, že už studují osmým rokem, ale vysoká škola není žádný rychlokurs. Mají jenom smůlu, že se tu nedá studovat na doživotí. Od

příštího roku mají utrum. Bude jim už šestadvacet, tak se budou muset o to více ohánět. Jinak tato děvčata jsou prima sorta a ve věcech sexu jim není nic svaté. Nejráději to dělají ve třech. To se potom cítíš jako nějaký maharadža.“ Při těchto slovech Ivan přivřel oči a představoval si obě kněžky lásky v akci.

„V zásadě nejsem proti“, přerušil Ivanovo snění a dodal:

„Jak to chceš zorganizovat?“

„Jednoduše.“ Vytáhl mobilní telefon a vyťukal číslo. Po chvilce zvonění se v aparátu ozval zvonivý hlas:

„Neříkej Ivane, že po mě toužíš? Co děláš?“

„Ahoj Oli,“ nejenom po tobě, ale jak to vypadá s Janou?“

„Ta zrovna sedí vedle mě a čumí do skript.“

„Řekni ji, ať se vysere na studium a poslouchá. Co děláte dneska večer asi kolem osmé?“

Z telefonu se ozval dvojité smích a Olina se zeptala:

„A měli bychom?“

„Neodpovídej mi na otázku otázkou a řekni jasně. Máte večer čas?“

„Vidím, že ses posledně namlsal a zase chceš nás obě?“, uslyšel další otázku.

„To je sice hezká představa, ale potkal jsem se po téměř patnácti letech s mým nejlepším kamarádem a sedíme v hospodě a pijeme. A já jsem dostal nápad, jak příjemně strávit večer, aniž by nás potom bolela ruka. Tak jsem si vzpomněl na vás. Co na to říkáte?“ Chvilku bylo v telefonu ticho a potom se ozvala Jana: „A jak vypadá ten tvůj kámoš?“

„No je tmavovlasý, inteligentní a o asi 10 centimetrů menší než já.“

„Je menší postavou anebo dole?“ ozvalo se dvojhlasně z telefonu.

„Postavou určitě a dole, to musíte zjistit samy,“ odpověděl netrpělivě Ivan.

„Tak jo. V kolik a kde?“

„Budeme vás čekat v osm Na Pernštejně U Tří medvídků.“

„Domluveno, ahoj večer,“ zazněla odpověď a Ivan se podíval na Jiřího. „Tak brácho, čisté podvlíkačky a jdeme večer na věc.“

V kanceláři plukovníka Petra Kalába bylo v pozdní odpoledne dusno až k zalknutí. Jako šéf jedné ze sekcí BIS měl na starosti řídit štáb lidí, kteří měli za úkol zjišťovat veškeré informace o lidech a jejich aktivitách, které by mohly způsobit jakoukoliv újmu společnosti. Byly to vesměs citlivé informace

z politické a hospodářské sféry. Nebylo tedy náhodou, že některý z pracovníků jeho odboru měl na starosti i tzv. potížišty, ke kterým patřil i novinář a fotograf Ivan Řádek. Bylo pravdou, že tento odbor měl i spoustu externích spolupracovníků, kteří za protislužbu nebo úplatu poskytovali spoustu informací, které většinou nebyly k ničemu. V tom zaklepal na jeho dveře mladý důstojník, který po vyzvání nakoukl dovnitř. „Děje se něco?“ zeptal se plukovník, aniž by zvedl oči od nějakých lejster.

„Promiňte, pane, ale dostali jsme telefonickou informaci z restaurace U Fredyho.“

„Tak ven s tím,“ vyzval jej plukovník a ukázal na židli před svým stolem. Mladík nevěděl, odkud má začít, ale nakonec spustil:

„Mám na starosti toho potížištu novináře Ivana Řádka.“

„No a co,“ vyštěkl plukovník. „Oběsil se snad?“

„To ne, ale dneska odpoledne se setkal v restauraci U Fredyho s jistým Jiřím Dohnalem, který pracuje jako výzkumný pracovník v institutu kvantové fyziky. Ono by na tom nebylo nic divného, ale Řádek s Dohnalem se setkali asi po patnácti letech a podle Fredyho si velice dobře rozuměli a domlouvali se s nějakýma ženskýma na osm večer U Tří medvídků. Možná, že to je nějaká blbost a

shoda náhod, ale teď před volbami máme rozkaz všechny známé potížísty mít pod drobnohledem. Už dlouho byl relativní klid, ale Řádek určitě s něčím před volbami vyrukuje a možná by bylo dobré, abychom dopředu měli informace a nebyli zase zaskočení.“ Plukovník Kaláb zvedl oči a podíval se na mladíka. Nejprve jej chtěl vyhodit ze dveří, ale když se mu před očima objevilo několik průserů, kdy televize a bulvár měl informace dřív než státem placení profesionálové, tak prohlásil: „Omrkněte to u těch medvídků a zítra mi řeknete, jestli to bylo k něčemu.“ Mladík vyskočil jako na gumě a se slovem „provedu“ odešel ze šéfovy kanceláře.

Jiří s Ivanem se procházeli po Praze a navrtili několik známých lokalit, které se vyznačovaly srocováním různých individuí propagující různé politické a hlavně filosofické směry. Na Kampě se povalovala pod stromy spousta vyznavačů různých náboženství, která vesměs hlásala svobodu slova, víry a sexuální orientace. Ivan udělal pár záběrů, které možná s jeho peprným komentářem koupí nějaký bulvár, ale v podstatě se v Praze nedělo nic mimořádného. Sedli si na lavičku a pozorovali lodě na Vltavě. První se ozval Ivan.

„Chválabohu, že jsme včas vypadli z té putyky. Začínal jsem cítit, že už toho chlastu moc nezmůžu.“

„Já se ti přiznám,“ přidal se Jiří, „že jsem taky toho měl dost a kdybychom ještě pokračovali, tak večer bychom měli ty baby na dvě věci. Jó, a když už jsem se zmínil o těch babách, tak co s nimi a kde?“ Ivan se potutelně usmál a řekl: „Nechej se překvapit.“

„Dobrá, rád se nechávám překvapit, ale jsem radši, když mám alespoň částečné informace. A kde ty vůbec bydlíš?“ zeptal se najednou Jiří. Ivan se usmál a řekl: „Budeš se divit, ale je to odsud, co bys kamenem dohodil.“

„Neříkej mi, že chrápeš pod Karlovým mostem.“

„To ne, ale kousek odsud na Újezdě mám pronajatý takový ateliér pod střechou s výhledem na petřínské sady. Divil by ses, co se tam v létě děje. Hotové porno. A kde bydlíš ty?“ zeptal se Ivan.

„Já mám teď, asi půl roku, koupenou garsonku na Černém mostě. Dříve jsem byl v podnájmu v krásné secesní vile Na Ořechovce. Majitelem byl takový starší ouřada na vntru a bydlel tam se svou manželkou asi o patnáct let mladší.“

Ivan se na něj zpytavě podíval a Jiří přisvědčil. „Jó, máš pravdu. Trošku jsem ji opíchal, zatímco

starý byl pořád v trapu. Táhlo ji sice už na padesát, ale vypadala tak na pětatřicet. V pelechu to byl učiněný uragán. Napřed mi to docela vyhovovalo, ale později si panička začala dělat určité nároky na mé sexuální služby, tak jsem radši zařadil zpátečku a sehnal jsem si nové bydlení co nejdál. Ještě občas mi volá a já jenom z čisté zdvořilosti a křesťanské lásky provedu sexuální akt v prostorách apartmánů různých pražských hotelů. Protože žádný tato dáma nenavštíví dvakrát, přesto nám jich ještě zbývá vyzkoušet hezká řádka.“

„To jsi udělal dobře,“ přisvědčil Ivan, „že jsi sbalil housle a šel hrát jinde.“ „Píchat paní domu v jejich ložnici, je přímá cesta k průseru. Dovedeš si představit, co by ten její impotent s tebou udělal? V tom tvém ústavu by tě zaměstnali leda v kotelně. Ale zase bys měl dobrý kvalifikační předpoklad v době, kdy se to tu znova posere,“ zasmál se Ivan a zapálil si cigaretu.

„Všiml jsem si, že vůbec nehulíš,“ podotkl Ivan „a to jsme spolu vypálili něco cigaret.“

„Já jsem přestal zhruba před deseti lety, kdy jsem se ožral a překouřil jak to zvíře a potom jsem si řekl, že to svinstvo už do huby nevezmu a vidíš, že do dneška se toho držím.“

„To ti teda závidím, že ses na to hulení vysral. Já jsem se o to pokoušel už mnohokrát a vždycky to vydržím tak maximálně tři dny a potom je to ve stejných kolejích jako dřív.“

„To tě teda lituju,“ řekl Jiří. „Budeš to muset udělat jako já a věř mi, že budeš mít pokoj.“

„Já ti věřím,“ odpověděl Ivan, „ale dneska to nebudeme zkoušet, protože máme s těma babama úplně jiné úmysly. Když se trošku rozšoupneme, tak potom půjdeme ke mně a tam uvidíme, co na nás milé dámy vyvalí.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Jiří a podíval se na hodinky. „Máme zhruba dvě hodiny na to upéct strategii, abychom tam potom nebyli za voly.“

„Žádnou strategii si vymýšlet nemusíme, protože tato děvčata s námi půjdou dělat cokoli, co nás napadne,“ prohlásil Ivan sebejistě a mávnul nad Jiřího obavami rukou. Ten jenom tiše hvízdal a uznale pokýval hlavou.

Bylo těsně před osmou hodinou večerní, když oba vešli do restaurace U Tří medvídků. Ivan kývl na známého číšníka a ten k němu ihned přiběhl. „Ahoj Ivane, co tě k nám přivádí?“

„Asi jsme se tady přišli pomodlit, ty vole“ a plácnul jej přátelsky po zádech.

„Potřebujeme stůl pro čtyři.“ Mrkl na číšníka okem a ten hned věděl, co má Ivan za lubem. „Počkej minutu, hned to zařídím.“ Zašel do rohu lokálu ke stolku pro čtyři, kde seděli dva študáci a pili pivo. Chvilku s nimi debatoval a aniž by bylo vidět nějaký odpor, tak oba mladíci vstali a přesunuli se k výčepnímu pultu na vysoké stoličky. Číšník upravil stůl a kývl na Ivana s Jiřím, ať si jdou sednout. Potom přešel za výčep a oběma mladíkům nalil dva panáky a postavil je mlčky před ně. Ivan si toho všiml a očima číšníkovi naznačil, že je má připsat na jeho účet. Potom se obrátil na Jiřího a zeptal se ho. „Budeme dneska pít víno nebo něco tvrdšího?“

„Já nevím,“ odpověděl Jiří. „Nechal bych to na těch tvých kráskách. Teď si dáme pivo a počkáme, až přijdou.“

Číšník jim donesl dvě piva a nenápadně zmizel za výčepem. Ivan s Jiřím si přiťukli a než se stačili zhluboka napít, tak se ve dveřích lokálu objevila dobře vyvinutá blondýnka, která se začala rozhlížet, jako by někoho hledala. Když uviděla Ivana, tak se otočila a kývla na někoho za dveřmi. Vtom do dveří vešla vysoká bruneta s perfektně modelovanou postavou oblečenou do krátké kožené minisukně a elastického nátělníku, který zdůrazňoval její bujné

poprsí a odhaloval ploché břicho s piercingem v pupíku. Jiří jenom potichu písknul a prohlásil: „Teda kámo. Sleduj tu brunetku u dveří. To je teda kus, ta by stála za hřích!“

„Která?“ ozval se Ivan, jakoby si jí vůbec nevšiml a otočil se ke dveřím. „Jó, myslíš Olinku. Tak ta je tvoje. Ta blondýna vedle ní je Jana a obě přišly kvůli nám.“

„To mě teda poser,“ řekl Jiří, jakoby pro sebe a chvatně si začal rukou upravovat své vousy. „To víš, brácho. To není jako šukat paničku svého domácího. Toto je extraliga,“ špitl potichu, aby jej obě přicházející slečny neslyšely.

„Ahoj Ivane,“ řekly obě krásky skoro současně a nastavily tváře k polibku. Ivan vstal, políbil obě na tváře a představil svého spolustolovníka.

„Tenhle vousáč je můj nejlepší kamarád z dětství Jirka Dohnal. Potkali jsme se náhodou dnes dopoledne po patnácti letech a já jsem se rozhodl, že to musíme oslavit řádnou pařbou. Proto jsem vás pozval, ať nám děláte společnost, abychom potom znavení nepadli do spárů nějakých povětrných ženštin.“ Mrkl okem na obě děvčata a potutelně se usmál. Jirka poněkud neohrabaně vstal, a přivítal se s oběma dívkami po Ivanově vzoru. U Olinky si dal zvlášť záležet. Ta ihned pochopila, jakou roli

bude dneska večer hrát a obdařila Jiřího smyslným úsměvem, kterým naznačila směr, kterým by se mohl dnešní večer ubírat. Ivan objednal pití a všichni se dohodli, že večeřet budou až později. Hovor plynul jako voda a všichni u stolu se velice dobře bavili, protože děvčata nebyla žádné slepice a dovedla se bavit na jakékoliv téma. S přibývajícím zkonsumovaným alkoholem jejich společnost nabývala na hlučnosti a vůbec nikdo si nevšimnul, že zády blízko nich sedí nenápadný chlápek, který velice pečlivě sleduje, o čem se hlučná společnost baví. Ivan zavolal číšníka, aby objednal další rundu a požádal o jídelní lístky. Když mu číšník lístky podával, tak mu nenápadně špitl do ucha. „Máš za zády uši.“ A nenápadně mrkl k vedlejšímu stolu. Ivan na sobě nenechal nic znát a jen mírně kývl hlavou, že rozumí. Jídelní lístek ani neotevíral a řekl číšníkovi. „Já si dám biftek s oblohou. Ostatním to bude asi trvat déle, takže mě na chvílku omluví.“ Vstal a namířil si to k toaletám. Za dveřmi se zastavil a skleněnou výplní se nenápadně podíval do lokálu. Číšník měl pravdu. U vedlejšího stolu zády k němu seděl chlápek z BISky, se kterým se kdysi setkal u plukovníka Kalába, který po něm žádal prozrazení zdroje určitých citlivých informací o jednom politikovi, které použil v jednom článku

pro bulvár. Tehdy se milému plukovníkovi vysmál a řekl, že kdyby došlo k nejhoršímu a zmíněný politik jej zažaloval, tak může ještě zveřejnit snímky z jedné soukromé party a milého politika by jeho strana sama vyobcovala ze svých řad, aby neměla z ostudy kabát. Hned si vzpomněl na plukovníkův výraz, jak se s ním loučil ve dveřích. Tehdy řekl: „Však vy, pane Řádek, jednou tvrdě narazíte. Věřte, že ze mě nikdo kašpara dělat nebude. A škrabák jako vy, tím tuplem! Na shledanou,“ řekl sladce a ukázal na dveře.

„Sbohem,“ odpověděl Ivan a pomyslel si své. Teď, když se mu celá scéna tak barvitě připomněla, přeběhl mu mráz po zádech. Ten chlapík určitě není náhoda. Marně vzpomínal, kdy v poslední době šlápl někomu na kuří oko, ale nic se mu nevybavilo. Jedině, že by Jiří v něčem jel, o co má BISka zájem. Uvidíme. Řekl si a kráčel z toalety, aniž by okem pohlédl na zády sedícího chlápka u vedlejšího stolu. Hovor u stolu se vedl o politice a Jiří zrovna Olině vysvětloval, jaké zkurvysyny bychom mohli dostat do vlády, kdyby vyhrála jistá strana. Ivan si byl vědom toho, že Jiří již dost nakoupil a okamžitě zasáhl, aby změnil téma rozhovoru. „Vyserte se už na politiku a začněme se bavit o něčem příjemnějším.“

„Hurá, konečně sex!“ zatleskala Jana, které už řeči o politice lezly krkem. Jiří se zarazil a prohlásil. „Jestli se chcete bavit o sexu bez následného uplatnění v praxi, tak to je tedy mlácení prázdné slámy.“ Uchopil svoji skleničku a vyprázdnil ji na ex. Když všichni tři následovali, Olina se ozvala jako první. „Já jsem vždycky zastávala názor, že mlácení prázdné slámy je hovadina, proto také tuto činnost nikdy nedělám.“ Podívala se na Jiřího a smyslně olízla horní ret.

„Já zastávám tentýž názor,“ přidala se Jana.

„Dobře, souhlasím,“ ozval se Ivan. „Po večeři se přesuneme jinam“ a očima naznačil, že to bude překvapení. Nikdo z nich se jej nezeptal kam. To právě Ivan potřeboval.

Když vyšli z restaurace, tak Ivan Jiřímu špitl do ucha: „Museli jsme odejít, protože nás někdo poslouchal.“ Jiří se zastavil a snažil se Ivanovu informaci reálně zpracovat. Než vyšla děvčata z toalety, Jiří se ho zeptal. „V čem, kurva, jedeš?“

„Já?“ ohradil se Ivan. „Snad ty?“ Dívali se jeden na druhého, jakoby hledali vzájemnou odpověď.

„Co tady stojíte, jak dva špatně vyřezaní svatí?“ ozvalo se jim za zády téměř dvojhlasně.

„Ale uvažujeme, kde bychom se před vámi schovali, abyste nás náhodou neznásilnili,“

zareagoval pohotově Ivan a chytil Janu kolem pasu. „Navrhuji malinkou procházku do Františkánské zahrady,“ dodal a vydal se směrem na Národní třídu. Za rohem na Národní třídě vytáhl mobil a předstíral, že jej někdo volá.

„Omluvte mě na chvilku a počkejte mě u Jungmannova pomníku.“ Jiří pochopil, že Ivan potřebuje být sám a chytil obě děvčata kolem pasu, trádoval s nimi směrem k Jungmannovu náměstí. Ivan počkal za rohem a díval se, jestli uvidí vycházet podezřelého chlápka. Nemýlil se. Chlapík vyšel před restauraci a začal se rozhlížet na obě strany. Když zjistil, že své objekty zájmu ztratil, tak se vydal k Betlémskému náměstí, což bylo opačným směrem. Ivan si pospíšil za ostatními a dovedl je kolem Novoměstské radnice k Mánesu a odtud zpátky k Národnímu divadlu přes most Legií na Újezd, kde měl v pronájmu ateliérový byt. Zbytek večera proběhl v režii obou dívek ke spokojenosti všech. Když jim Jiří ráno volal taxíka, tak se Jiří s Olinou domluvili, že by si to mohli někdy zopáknout a vyměnili si telefonní čísla. Když Ivan s Jiřím zůstali sami, tak se Jiří netrpělivě zeptal: „Co měl včera znamenat ten úprk z hospody a to nesmyslné kličkování uličkami, než jsme sem dorazili?“

„Řeknu ti na rovinu, že to sám nechápu,“ vzdychl Ivan. „Když nám včera číšník donesl ty jídelní lístky, naznačil mi, že máme za zády uši. Když jsem si toho chlápka prohlédl přes výplň na hajzlových dveřích, zjistil jsem, že je to pohůnek od plukovníka Kalába z BIS. S Kalábem jsem už měl nějaké drobné, ale v poslední době na mě nic nemá, takže jsem si myslel, že to ucho je na tebe.“

„Šlíš?“ ohradil se Jiří. „Já se živím poctivě a nikdy jsem v ničem zakázaném nejel.“

„Kromě toho, že jsi píchal manželku náměstka ministra vnitra,“ dodal Ivan.

„Kurva, snad si nemyslíš, že ten starý impotent na něco přišel a teď mě nechal sledovat?“ vyděsil se Jiří.

„Ale hovno. Nic takového,“ uklidňoval jej Ivan. „Spíš bych sázel na ten tvůj fyzikální ústav. Neděláš náhodou na něčem, o co by měla BISka zájem?“ Jiří se zamyslel a začal nahlas uvažovat. Přece by je nezajímala kvantová fyzika nebo fotochemické reakce? Tento výzkum přece nemá nic společného se sférou jejich zájmu? Oni se přece starají o národní bezpečnost a mají zabránit plundrování této země? Nemám snad pravdu?“

„Určitě máš,“ přisvědčil Ivan. „Ale jsou věci nebem a zemí, na které jsme my oba krátcí. Vyser

se na to. Já mám pár kámošů mezi něma a zkusím zjistit, jestli to nebyla jenom shoda náhod.“

Za dva dny Ivan Jiřímu zavolal, jestli nemá chuť na pivo v té hospodě, kde se po tolika letech potkali. Sešli se tam v pět odpoledne a Fredy je uctivě usadil u stolku poblíž výčepu. Když se napili piva, Ivan Jiřímu potichu řekl: „V ten sobotní večer to byla určitě náhoda. Nikdo z nich o žádné sledovače neví. Ale pořád mi vrtá hlavou, proč ten kokot, co nás šmíroval, hned po nás vyjel z hospody jak namydlený blesk. Byl jsem se tam přeptat toho mého známého pingla a ten mi potvrdil, že se ten pazdrát málem přerazil, jak za námi kvaltoval. Takže sám nevím, co si mám o tom myslet,“ dodal zamyšleně Ivan. „Co jsi mi to v neděli říkal, že děláš na nějakých fotochemických reakcích? Víš, že mě to jako fotografa zajímá? Tak povídej, o co tam kráčí.“

Jiří se zamyslel a jakoby hledal vhodná slova, kterým by Ivan porozuměl. „Víš, co je to foton?“ zeptal se jej náhle.

„No přece nějaké záření, nebo co. Já už to dávno zapomněl,“ přiznal se Ivan.

„Tak teda poslouchej. Foton je nejmenší částička záření a podle kvantové teorie nejmenší hodnota energetického množství vyzařována

nebo absorbována hmotou. A fotochemie zkoumá chemické reakce určitých látek vlivem světla. Světlo jako elektromagnetické záření tyto reakce buď vyvolává, nebo udržuje v chodu. V prvním případě stačí energie několika kvant k rozštěpení chemických vazeb a spuštění řetězové reakce, v jejímž průběhu se uvolňuje energie. Ve druhém případě je energie dodávána proudem světelných kvant. Syntetickou reakcí je fotosyntéza, rozkladem zase fotolýza. Já vím, že je to pro tebe jako bych mluvil hebrejsky, ale já to jinak vysvětlit neumím. Snad na takovém příkladu, že by třeba bylo možné z určité hmoty získat energii, kterou absorbovala před mnoha lety a my bychom ji získali zpět. Rozumíš už tomu trochu?“ Zadíval se na Ivana a čekal jeho reakci. Ten usilovně o něčem přemýšlel a potom pomalu řekl.

„Jestli jsem to dobře pochopil, tak bychom teoreticky mohli tuto energii, myslím tím záření, využít k osvětlení filmu a tím by vznikl obraz něčeho, co ta hmota absorbovala před určitým časem.“ Jiří se jenom usmál a řekl. „Proč tak složité s filmem? Toto by se mohlo zapsat i v elektronické podobě na disk.“

„Ty vole! To by teda byla bomba, kdybychom mohli třeba získat nějaké tajné schůzky. Dovedeš

si představit, jak bych potom odháněl šéfredaktory renomovaných novin, kteří by se předháněli ve finančních nabídkách za moje fotky a články?“ Přivřel oči a kochal se svou představou hromady vydělaných peněz. Jiří se na něj vykuleně díval a nakonec řekl. „Ty fantasto! Buď rád, že je to pouze teorie. V opačném případě, kdyby někdo zjistil, jakým způsobem se takhle dají získat obrazové a třeba i zvukové záznamy z minulosti, stala by se okamžitě z tebe pro určitou vrstvu lidí tzv. „persona non grata“, což znamená „osoba nepohodlná“. Takže si radši objednáme další pivo a vysereme se na takové kecy. Budeme se radši bavit o babách, které nám dají, než o takových kokotinách.“ Vtom před ně Fredy postavil dvě piva, aniž by je někdo z nich objednal. Oba se na sebe udiveně podívali a Jiří zakroutil hlavou. „Buď je Fredy telepat, nebo nás musel poslouchat.“ Zvedl nový půllitr a ťukl do druhého, čímž vyzval svého kámoše k přípitku. Do konce večera to udělali ještě sedmkrát a potom se v rozverném náladě odebrali každý do svého brlohu.

„Dále!“ vyzval plukovník Kaláb ke vstupu do jeho kanceláře. Vešel mladý důstojník, který v neděli šmíroval v restauraci U Tří medvídků. Plukovník mrkl okem a aniž by přestal něco

spisovat, tak jej ihned jízlivě vyzval: „Tak co, mladý? Máte snad zase nějakou zaručenou informaci, která by vám umožnila vysedávat po hospodách za státní prachy?“

„Promiňte, pane, zahlásil se předpisově mladík a postavil se do pozoru. „Mohu promluvit?“

„Vysypte to ze sebe!“ vyzval jej otráveně, položil pero a usadil se pohodlně v křesle, čímž mu naznačil, že poslouchá.

„Jedná se o toho novináře Ivana Řádka.“

„Co je zase s ním?“ vyhrkl podrážděně.

„Dostal jsem informaci z restaurace U Fredyho. Včera večer se tam Řádek sešel s tím Jiřím Dohnalem, co s ním byl U Tří medvídků. Z jejich hovoru bylo jasné, že v ten večer o mě Řádek věděl, proto se rychle i s těma ženskýma zdekovali. Řádek Dohnalovi včera řekl, že si tu sledovačku u nás nechal prověřit a vyhodnotil to jako náhodu.“

Plukovník si nervózně začal čistit brýle a vyštěkl na mladíka: „To mi chcete naznačit, že Řádek má u nás svého člověka?“

Mladík polekaně přisvědčil a rychle dodal: „Vypadá to, že se nejedná jen o jednu osobu, protože Řádek o zdroji svých informací mluvil v množném čísle!“

Plukovník Kaláb vztekle mrsknul propisovačkou o stůl a jakoby pro sebe řekl: „Kurva, tak to mi ještě scházelo, teď před těmi zkurvenými volbami. Jestli se to někdo domákne a vytlejí to v novinách, tak to tu můžeme zabalit všichni.“ Obrátil se na mladíka a provrtával jej pohledem.

„To, co jste mi tady řekl, zůstane jenom mezi námi dvěma. Teď se vy osobně budete zajímat o ty dva a zjistíte mi, kdo v tomto baráku zpívá. Veškeré úkoly, co máte rozdělané, předáte svému nadřízenému a od teď mě budete osobně každý den v 9 hod. zde informovat o tom, co jste zjistil. Veškeré informace budete vést jako přísně tajné a nebudete o nich s nikým hovořit, i kdyby to byl sám ministr vnitra. Jasně? Splňte rozkaz!“

„Provedu!“ předpisově odpověděl mladý důstojník a obrátil se ke dveřím. Plukovník Kaláb po jeho odchodu zvedl telefon a informoval jeho nadřízeného o svém rozhodnutí.

Týden utekl jako voda a Jiří měl tolik rozdělané práce v laboratoři, že neměl čas ani na pivo s Ivanem a o ženských si mohl jen nechat zdát. Do svého malého bytu se vracel až pozdě večer, kde padl a usnul jako špalek. Začátkem následujícího týdne už věřil, že s přibývajícimi

daty už začne ubývat práce a bude moct začít už normálně fungovat jako většina svobodných mládenců tj. práce, hospoda a pokud možno každý den jiná postel. Chyběl mu už jen jeden experiment s infračerveným zářením, které mělo za určitých podmínek dodávat hmotě energii, která měla nastartovat řetězovou reakci k uvolňování skrytého záření, které bylo v minulosti do hmoty absorbováno. Za vzorky sloužily různé druhy nerostů, které se běžně objevují v přírodě upravené na jednotlivé destičky různé síly. Při vkládání vzorků do speciálního přístroje na ozařování mu nevědomky z krku sklouzl jantarový přívěsek, který mu darovala jeho babička k desátým narozeninám a od této doby jej z krku nesundával. Protože měl u ucha telefon a zrovna se domlouval s Ivanem na pivo, tak si této skutečnosti vůbec nevšiml. Vložil poslední vzorek, zavřel přístroj, nastavil hodnoty záření a spustil časovací zařízení. Ještě jednou zkontroloval nastavené hodnoty a už spěchal ke skříni a po cestě si svlékal bílý plášť.

Ivan na něj čekal v hospodě U Fredyho a na jeho lístku už byly tři čárky. Seděl zády ke dveřím a něco vysvětloval Fredymu za výčepem. Jiří jen kouknul přes rameno na jeho účtenku a řekl: „Doprdele,

zatímco já dřů jak barevný, tak ty tu chlastáš už třetí škopek.“ Ivan se rychle otočil a plácnul svého kámoše přes záda.

„Vole, jsi mě lek. Musím přece usilovat, abych národ udržel na špici evropské pivařské ligy, protože takoví hnusní abstinenti jako ty, nám kurví námi těžce vydobyté pozice. Jak dlouho už jsi nebyl v hospodě, příšero? Mluv pravdu.“

„No, abych se přiznal, je to už více než týden, kdy jsem sbíral body do této soutěže.“

„Tak vidíš Fredy,“ přiznal se. „Za trest mu načepuj tuplák, ať smyje, respektive spláchne svou vinu.“ Jiří sklonil hlavu a s vážnou tváří řekl: „Trest přijímám a sám jej ještě navýším. Nalej nám dva dospělé myslivce,“ a rozesmál se na celou hospodu. Fredy jim zase vyklidil stůl vedle výčepu a objednané pití jim na něj postavil. Když se usadili, tak Ivan vyzval svého kámoše. „Tak hovoř, co jsi celý týden tropil bez mého dohledu?“

Jiří se na něj vyčítavě podíval a řekl. „Chceš to opravdu slyšet?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Ivan a pozvedl štamprli k ústům. Po zapití pivem Jiří utřel dlaní vousy a řekl: „Celkem hovno.“

„Zato já jsem asi do hovna šlápnul, ale zatím nevím, do kterého!“ zareagoval Ivan. „Představ si,

že celý týden narážím na toho chlapíka z BIS, co nás posledně šmíroval U Tří medvídků.“ Jiří se zamračil a vážně řekl. „To už asi nemůže být náhoda, že?“

„To si piš, že ne. On si totiž asi myslí, že jsem si jej nevšiml, ale já mám na ksichty pamatováka a fízla cítím na sto honů. Co si o tom myslíš?“

„Abych ti řekl pravdu, tak nejsem z toho nijak chytrý.“

„Fotky a články, které mi v poslední době otiskli, nebyly ani z poloviny tak ostré a tučné, jako ty, za které mě tehdy na BIS masírovali. Jedině, že by za tím figurovala nějaká velká ryba, která chce zůstat v anonymitě. Už jsem uvažoval, že zajdu přímo za plukovníkem Kalábem a zeptám se ho, proč mě jeho lidi buzerují. Ale to bych na sebe vytlemil, že o tom vím a mohl bych ohrozit své zdroje z bisky a to by byl průser daleko větší.“

„Víš co?“ uzavřel Jiří tuto debatu. „Vysereme se na to a dáme ještě jednu rundu.“ Ten večer se oba docela slušně opili a na závěr využili sexuálních služeb Jany a Oliny tentokrát na jejich půdě.

Na druhý den ráno Jiří zjistí, že mu na krku chybí jantarový přívěsek od babičky a měl ihned po náladě. Marně se snažil rozpomenout, kde jej mohl ztratit a nakonec usoudil, že to může být jediné

u Oliny po proskotačené noci. Řekl si, že aspoň bude mít důvod za ní odpoledne zajít a společnými silami prohledat postel. Po příchodu do laborcky šel prvně zkontrolovat přístroj s ozařovanými vzorky. Ten ukončil svou funkci ve vymezeném čase a teď bylo na čase vzorky vyjmout a začít s měřením. První, čeho si všiml, jak otevřel přístroj, byl jeho jantarový přívěsek, který ležel mezi vzorky. Srdéčko mu zaplesalo radostí, ale vzápětí si uvědomil, že ztratil důvod navštívit Olinu v její posteli. Mávl nad tím rukou a řekl si, že takových důvodů ještě bude a začal si přívěsek prohlížet. V tom jej napadlo, že i on musí vyzařovat nějakou energii, protože ležel mezi ozařovanými vzorky. Čistě ze zvědavosti jej vložil do zařízení na měření fotonového toku. Nastavil základní parametry, které si stanovil již před ozařováním a sledoval na monitoru nějakou odezvu. Chvilí byly na obrazovce určité shluky světelných bodů, které stále měnily své uspořádání a intenzitu. Když začal postupně měnit parametry měření, tak najednou v jednom okamžiku zahlédl na obrazovce shluk světelných bodů, které začaly postupně vytvářet určitý obraz. Ten se pomalu začal stabilizovat a během několika minut se na něj z obrazovky dívala postava ženy, která se pomalu přibližovala a v rukou něco držela. Ještě trochu

upravil parametry a v tom zůstal jako zasažený bleskem. Pomalu přicházející postava měla v rukou přívěsek na řetízku, který všela nějaké malé postavě otočené zády na krk. Postava byla jeho babička, která mu před dvaceti lety darovala jantarový přívěsek. Obraz se začal pomalu ztrácet, ale Jiří okamžitě zapnul tiskárnu a nahrávací zařízení. Připadal si jako ve snách, když držel v ruce obrázek z barevné tiskárny. Posadil se na židli a pro sebe si stále opakoval:

„To přece nemůže být pravda. Vždyť to byla jen hypotéza.“

Okamžitě si vzpomněl na rozhovor s Ivanem v hospodě. Najednou vyskočil ze židle a začal se otáčet, jakoby hledal někoho, kdo jej mohl sledovat. V laboratoři ale nebyl nikdo, takže se trochu uklidnil. Poskládal rychle fotku z tiskárny, vyjmul nakopírovaný CD disk z počítače a okamžitě celý soubor dal vymazat. Ještě jednou se přesvědčil, zda skutečně všechna data byla vymazána a nebylo možno je znovu vyvolat. Uvažoval dokonce, že vymění celý pevný disk, ale nakonec uvážil, že má na něm spoustu cenných dat, bez kterých by byl znovu na začátku. Podíval se za dveře, zda někdo nepřichází a rychle si nalil velkou štamprli koňaku, který měl pro vzácné návštěvy uschován v psacím

stole. Stále tomu nechtěl věřit, ale skutečnost byla taková, že přišel na něco, co může svět a jeho dějiny gruntu převrátit. Najednou na něj padl strach z objeveného. Možná stejný strach měli ti, kteří objevili skrytou sílu řetězové reakce a zvažovali, zda mají tento objev dát lidstvu nebo si jej vzít do hrobu. Ale zřejmě sláva, peníze a mocenské zájmy jejich strach překonaly a na svět přišla nejohrovnější věc k fyzické likvidaci lidstva. Teď měl Jiří v rukou podobnou věc. Ta by způsobila psychický rozklad celé populace, neboť by zpřeházela většinu mýtů a zaručených pravd v historických událostech, náboženství a celosvětové politice. Tisícileté dějiny lidstva by se začínaly kroutit a na svět by byla prezentována jen jedna pravda podložená důkazy prostřednictvím tohoto objevu. To by asi byl začátek konce lidstva. Z jeho úvah jej vyrušilo zazvonění telefonu. Vyskočil ze židle a zvedl sluchátko.

„Dohnal, laboratoř,“ představil se do telefonu a cítil, jak se mu chvěje ruka.

„Tak co?“ ozval se ze sluchátka Ivanův hlas. „Dáváš si na něj heřmánkové obklady nebo ještě chrápeš za stolem?“

Jiří vůbec nevnímal, co Ivan říká a chvatně se zeptal: „Co jsi to vlastně říkal?“